

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 30 września 2019 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych
w składzie:

Przewodniczący: *Zastępca Przewodniczącego GKO:* **Wojciech Robaczyński**

Członkowie: *Członek GKO:* **Sławomir Franek**

Zastępca Przewodniczącego GKO: **Michał Szczepan Jędrzejczyk (spr.)**

Protokolant: **Dorota Machnicka**

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Damiana Grzelki, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 30 września 2019 r., odwołania wniesionego przez Obrońcę Obwinionej (...) (zam. ul. (...)), pełniącej w okresie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt RKO.WR.711.64.2018, którym Regionalna Komisja Orzekająca uznała (...)winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440), zwanej uondfp polegającego na zaciągnięciu w 2017 r. zobowiązania w kwocie 39.999,99 zł wobec wykonawcy firmy (...)z siedzibą w (...) w związku z wykonaniem w 2017 r. nawierzchni tartanowej na placu zabaw w (...), dz. Nr 399/4 AM-1 obręb (...)pomimo, że w uchwale nr XXVIII/169/2016 Rady Gminy (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie budżetu Gminy (...) na 2017 rok wraz ze zmianami, Rada Gminy nie przewidziała wydatków na realizację inwestycji polegającej na położeniu nawierzchni tartanowej na placu zabaw w (...), czym naruszono przepis art. 46 ust. 1 u.f.p;

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionej karę upomnienia oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 327,81 zł,
orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 uoondfp uchyła w całości zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu .

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej we Wrocławiu (dalej „RKO”), orzeczeniem z dnia 12 marca 2019 r., sygn. akt. RKO.WR.711.64.2018, uznała (...) (dalej także Obwiniona), pełniącą w chwili popełnienia zarzucanego czynu funkcję Wójta Gminy (...), odpowiedzialną za naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. w art. 15 ust.1uoondfp, polegającego na zaciągnięciu w 2017 r. zobowiązania w kwocie 39.999,99 zł wobec wykonawcy firmy (...)w związku z wykonaniem w 2017 r. nawierzchni tartanowej na placu zabaw w (...), dz. Nr 399/4 AM-1 obręb (...) pomimo, że w uchwale nr XXVIII/169/2016 Rady Gminy (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. w sprawie budżetu Gminy (...) na 2017 rok wraz ze zmianami, Rada Gminy nie przewidziała wydatków na realizację inwestycji polegającej na położeniu nawierzchni tartanowej na placu zabaw w (...), czym naruszono przepis art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 o finansach publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz.869) dalej zwanej „ufp”. Za orzeczony czyn, na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 uoondfp, RKO wymierzyła karę upomnienia.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO wskazała m.in. następujące okoliczności.

W dniu 29 sierpnia 2017 r. została zawarta umowa nr 65/2017/GPI pomiędzy Gminą (...) reprezentowaną przez Wójta Gminy (...), przy kontrasygnacie Skarbnika Gminy (...) – (...), z (...), współwłaścicielami firmy (...), na realizację zadania polegającego na urządzeniu trzech placu zabaw (zakup i montaż sprzętu zgodnie ze złożoną ofertą) za kwotę 63,991,39 zł do dnia 31 października 2017 r. Przedmiot umowy obejmował m.in. wyposażenie placu zabaw w (...), częściowo finansowane ze środków funduszu sołectkiego (17.570,68 zł).

Następnie w dniu 8 stycznia 2018 r. została zawarta kolejna umowa z opisanym wyżej wykonawcą nr 5/2018/GPI, której przedmiotem było m.in. położenie nawierzchni tartanowej na placu zabaw – dz. Nr 399/4, AM-1, obręb „(...)”. Niemniej zgodnie z §6 ust. 5 umowy nr 5/2018/GPI ustalono, że obejmuje ona swoim zakresem także prace wykonane przez wykonawcę przed jej zawarciem a związane z realizacją przedmiotowej umowy. W wyjaśnieniach złożonych na piśmie z dnia 18 września 2018 r. Obwiniona poinformowała,

że „Uroczyste otwarcie placu zabaw w (...) nastąpiło w dniu 3 grudnia 2017 r. W tym czasie na placu zabaw z inicjatywy wyłącznie Wykonawcy oraz Sołtysa wsi (...) została również częściowo położona pod urządzeniami bezpieczna nawierzchnia z tartanu. Sołtys wsi (...) podejmował bowiem w powyższym zakresie starania o zawarcie przez Wykonawcę umowy z Gminą (...) w przedmiocie położenia nawierzchni tartanowej na powstałym placu zabaw zabezpieczając na zebraniu wiejskim środki z funduszu sołectkiego na 2018 rok na zadanie położenie nawierzchni tartanowej na placu zabaw – kwota 25.000 zł” W złożonych wyjaśnieniach Wójt Gminy (...) oświadczyła również, że „Zaciągnięcie (...) zobowiązania w imieniu Gminy (...) nastąpiło w dniu 8 stycznia 2018 r., kiedy to zawarto z Wykonawcą umowę nr 5/2018/GPI na położenie nawierzchni tartanowej na placu zabaw – dz. Nr 399/4, AM-1, obręb (...)”, podkreślając przy tym, że wcześniej, tj. przed wskazaną datą, nie zawierała jako Wójt Gminy (...) z wykonawcą żadnej umowy (nawet ustnej), której przedmiotem stanowić miałyby zaciągnięcie przez Gminę (...) zobowiązania do zapłaty za wykonaną przez wykonawcę nawierzchnię tartanową.

Ponadto na rozprawie przed RKO w dniu 12 marca 2019 r. Obwiniona stwierdziła, że w budżecie Gminy na 2017 rok zostały zarezerwowane środki na wykonanie podłoża (nawierzchni z piasku) na terenie placu zabaw w (...). W związku z tym, jednak, że plac zabaw położony jest w parku, gdzie są wysokie drzewa i liście, które spadałyby w ten piasek, Sołtys z mieszkańcami spytali wykonawcę o inną formę wykonania tego podłoża i Wykonawca zaproponował tak zwane podłoże tartanowe, którego wykonanie kosztowałoby 40 tys. zł. Na ten cel w projekcie na rok 2018 zostało zabezpieczone 15 tys. zł oraz 25 tys. zł w ramach funduszu sołectkiego. Dodatkowo Obwiniona oświadczyła, że na odbiorze w dniu 31 października 2017 r. wykonawca poinformował ją (wraz z kierownik referatu inwestycji w Gminie (...)) aby Gmina nie zlecała mu wykonania podłoża na placu zabaw z piasku „ponieważ wykonanie później inwestycji polegającej na położeniu tartanu wiązałoby się z zdemontowaniem całej wieży huśtawek i postawieniem tego na nowo”.

Obwiniona podczas odbioru stwierdziła ponadto, że firma wykonała już część prac polegających na postawieniu tych urządzeń na takim już bezpiecznym podłożu i częściowo już położyła tartan. Jednocześnie Obwiniona oświadczyła, że wyraziła zgodę na zabezpieczenie środków w budżecie na wykonanie przedmiotowej inwestycji w 2018 roku i zadeklarowała to sołectwu, Sołtys i mieszkańcom. Podkreśliła przy tym, że nie wyrażała zgody, ani nie było nic z nią uzgadniane w zakresie tego, co działo się w 2017 roku. Obwiniona podniosła również, że Wykonawca miał pewność co do otrzymania pieniędzy ze

środków z funduszu sołectkiego bowiem Rada Gminy „*raczej nie ingeruje w zmianę funduszu sołectkiego, gdyż to zawsze uchwała zebranie wiejskie*”.

RKO orzeczeniem z dnia 12 marca 2019 r. sygn. akt RKO.WR.711.64.2018 uznała obwinioną (...) za winną naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 15 ust.1 uoondfp.

W ocenie RKO, w przedmiotowej sprawie za bezsporne należało uznać, że Obwiniona jako Wójt Gminy (...) w dniu 8 stycznia 2018 r. podpisała umowę nr 5/2017/GPI na realizację zadania pn „położenie nawierzchni tartanowej na placu zabaw” polegającego na wykonaniu bezpiecznej podbudowy na placu zabaw w (...), dz. Nr 399/4 AM-1 obręb (...), zgodnie z ofertą Wykonawcy. Umowa ta, a w szczególności postanowienia zawarte w §2 ust. 1 i §6 ust. 5 potwierdziły, że część prac została wykonana przed jej zawarciem. Doprowadziło to do zaciągnięcia zobowiązania o określonej wartości pieniężnej w imieniu Gminy (...) obciążającego budżet tej jednostki, bez stosownego zabezpieczenia w budżecie Gminy na 2017 rok, przyjętym przez Radę Gminy uchwałą nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. (po zmianach), środków na realizację przedmiotowego zadania. W ocenie RKO, zaciągnięcie przedmiotowego zobowiązania pozostaje w sprzeczności z art. 46 ust.1 ufp oraz art. 53 ust. 1 ufp. Ostatecznie w ocenie RKO, odpowiedzialność Obwinionej nie budzi wątpliwości, która z racji pełnionej funkcji winna znać zasady gospodarki finansowej i konsekwencje ich naruszenia. RKO oceniając zachowanie Obwinionej uznała, że popełniony przez nią czyn ma charakter zawiniony a w okolicznościach przedmiotowej sprawy, naruszenia dyscypliny finansów publicznych można było uniknąć gdyby Obwiniona, jako osoba odpowiedzialna za gospodarkę finansową wykazała się odpowiednią starannością od niej wymaganą. W opinii RKO, przed zaciągnięciem przedmiotowego zobowiązania Obwiniona powinna wystąpić do Rady Gminy z propozycją stosownych zmian w budżecie gminy, które pozwalałyby na ujęcie realizowanego zadania w budżecie oraz przeznaczenie takiej wysokości środków finansowych, które pozwoliłyby na wykonanie tego zadania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Obwiniona reprezentowana przez obrońcę odwołaniem z dnia 17 kwietnia 2019 r., złożonym na swoją korzyść, zaskarżyła w całości orzeczenie RKO i zarzuciła:

a) Naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 15 ust. 1 uoondfp w zw. z art. 46 ust. 1 ufp poprzez błędną wykładnię pojęcia „zaciągnięcie zobowiązania” i tym samym nieprawidłowe przyjęcie, że w 2017 r. Obwiniona zaciągnęła wobec wykonawcy firmy

(...)zobowiązanie w kwocie 39,999,99 zł w sytuacji, gdy dopiero na podstawie umowy zawartej w dniu 08 stycznia 2018 r., a zatem po zabezpieczeniu środków w budżecie Gminy (...), doszło do zaciągnięcia zobowiązania w kwocie 39.999,99 zł wobec wykonawcy,

- art. 19 ust. 1 i 2 undfp poprzez błędne przyjęcie, że Obwinionej można przypisać odpowiedzialność i winę za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w czasie popełnienia zarzucanego czynu.

b) Naruszenie przepisów prawa procesowego mających istotny wpływ na wynik postępowania:

- art. 135 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 pkt 1 uondfp poprzez nieprecyzyjne określenie czasu zarzucanego Obwinionej naruszenia dyscypliny finansów publicznych, tj. określenie czasu popełnienia zarzucanego czynu przez wskazanie jedynie roku kalendarzowego,
- art. 76 ust. 3 uondfp poprzez niezastosowanie wobec Obwinionej zasady, że niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego,
- art. 45 ust. 2 w zw. z art. 89 ust. 1 uondfp polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu materiału dowodowego oraz dokonanie oceny materiału dowodowego kolidującej z regułami logicznego wnioskowania, z zasadami doświadczenia życiowego oraz z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów poprzez: przyjęcie, że w 2017 r. doszło do zaciągnięcia przez Obwinioną zobowiązania w kwocie 39,999,99 zł w sytuacji, gdy umowa została zawarta dopiero w dniu 08 stycznia 2018 r; brak precyzyjnego ustalenia w jakiej dacie w 2017 r. miało dojść do zaciągnięcia zobowiązania, kto miał zaciągnąć przedmiotowe zobowiązanie i czy był do tego umocowany oraz wobec kogo dokładnie miały być składane oświadczenia woli o zaciągnięciu zobowiązania.

Wnosząc przy tym o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i uniewinnienie Obwinionej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji.

Mając na uwadze powyższe Główna Komisji Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej także GKO) stwierdza co następuje.

Główna Komisja Orzekająca, rozpoznając odwołanie od zaskarżonego orzeczenia uznała na podstawie art. 24 ust. 1 uondfp, że przepisy obowiązujące w czasie popełnienia przez Obwinioną czynu nie były dla niej względniejsze i dlatego należy zastosować przepisy obowiązujące w czasie orzekania.

GKO w pierwszej kolejności wskazuje, że zaskarżone orzeczenie RKO nie może być utrzymane w obiegu prawnym. Racje ma bowiem obrońca Obwinionej twierdząc, że orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji nie spełnia wymogów określonych w art. 135 ust. 2 pkt 5 i ust. 3 pkt 1 uondfp.

Zgodnie z art. 135 ust. 2 pkt 5 uondfp orzeczenie o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych winno zawierać określenie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych wraz ze wskazaniem sposobu i czasu jego popełnienia, naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy określającego to naruszenie. Ponadto zgodnie z art. 135 ust. 3 pkt 1 uondfp. w przypadku przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych orzeczenie powinno zawierać dodatkowo: określenie naruszenia dyscypliny finansów publicznych przypisanego obwinionemu, wraz z podaniem sposobu i czasu jego popełnienia, wskazaniem naruszonego przepisu prawa oraz przepisu ustawy określającego to naruszenie.

Wskazanie czasu popełnienia naruszenia jest istotne nie tylko z powodu konieczności przedstawienia pełnego opisu czynu będącego przedmiotem wniosku, lecz także ze względu na regulacje dotyczące przedawnienia karalności czynu (art. 38 uondfp). Przedawnienie karalności czynu jest bowiem jedną z ujemnych przesłanek prowadzenia postępowania, które ustawodawca nakazuje uwzględniać na każdym etapie postępowania (art. 78 ust. 1 pkt 3 i art. 78 ust. 2 uondfp).

Niewątpliwie określenie czasu popełnienia czynu powinno nastąpić poprzez wskazanie dnia, w którym doszło do naruszenia zgodnie z normą zawartą w art. 21 uondfp. Należy bowiem podkreślić, że hipoteza art. 46 ust. 1 ufp, obejmuje czynności prawne i faktyczne skutkujące zaciągnięciem zobowiązań do sfinansowania w danym roku budżetowym. Dlatego kluczowym pytaniem i problemem do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było ustalenie momentu zaciągnięcia zobowiązania, jeżeli rzeczywiście do takiego zaciągnięcia zobowiązania w przedmiotowej sprawie doszło.

W ocenie GKO tylko co do zasady, zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia lub z przekroczeniem jego zakresu angażującego środki publiczne następuje w chwili podpisania umowy – niemniej do zaciągnięcia zobowiązania może dojść także w innych przypadkach.

Nie sposób bowiem kategorycznie wykluczyć dopuszczalności kreowania zobowiązań w drodze własnej, jednostronnej czynności prawnej, jako że zawężanie pojęcia swobody umów do dwustronnych czynności prawnych nie stanowi zasady prawa zobowiązań (E. Łętowska [w:] System Prawa Prywatnego, t. 5, 2013, s. 12-13) Ponadto warto odnieść się do możliwości powstania zobowiązania w wyniku tzw. faktycznego stosunku prawnego, czyli zdarzenia faktycznego, niestanowiącego oświadczenia woli, ale prowadzącego do zawiązania stosunku umownego.

W realiach przedmiotowej sprawy orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji nie zawierały określenia czasu popełnienia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinioną. Orzeczenie Komisji Orzekającej I instancji z 12 marca 2019 r. sygn. akt. RKO.WR.711.64.2018 jedynie w sposób lakoniczny poprzez użycie sformułowania „*polegającego na zaciągnięciu w 2017 r. zobowiązania w kwocie 39,999,99 zł*” sugeruje, że do naruszenia dyscypliny finansów publicznych doszło w bliżej nieokreślonym dniu oraz miesiącu roku 2017 nie doprecyzowując jednak w jakim konkretnym dniu oraz miesiącu roku 2017 r. mogło dojść do popełnienia samego naruszenia – innymi słowy Komisja I instancji nie określiła momentu zaciągnięcia zobowiązania.

W powyższym zakresie nie sposób także nie zauważyć, że Komisja Orzekająca I instancji całkowicie pominęła swoimi rozważaniami fakt, że wykonawca w przedmiotowej sprawie złożył ofertę nr OF/2017/11/166, której przedmiotem było ułożenie tartanu na placu zabaw w (...) z datą wystawienia określoną na dzień 9 listopada 2017 r. oraz z terminem obowiązywania oferty określonym na dzień 9 listopada 2017 r. – za łączną kwotę 39 999,99 zł brutto. Powyższa okoliczność w ocenie GKO, może mieć znaczenie dla ustalenia momentu ewentualnego zaciągnięcia zobowiązania w rozumieniu art. 46 ust. 1 ufp, zwłaszcza w kontekście §1 umowy zawartej w dniu 8 stycznia 2018 r. nr 5//2017/GPI gdzie Zamawiający (Gmina (...)) reprezentowana przez Obwinioną zamówił a Wykonawca przyjął do wykonania zadania pn „położenie nawierzchni tartanowej na placu zabaw” polegającego na wykonaniu bezpiecznej podbudowy na placu zabaw w (...), dz. Nr 399/4 AM-1 obręb (...) zgodnie z ofertą Wykonawcy z dnia 9 listopada 2017 r. stanowiącą załącznik nr 1 do niniejszej umowy. W związku z powyższym stwierdzić należy, że Komisja I instancji nie zadała sobie trudu zbadania wpływu złożonej oferty, która obowiązywała tylko jeden dzień, tj. 9 listopada 2017 r. na określenie momentu ewentualnego zaciągnięcia zobowiązania w rozumieniu art. 46 ust. 1 ufp, skutkującego możliwym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych w rozumieniu przepisów uodfp w 2017 r.

Ponadto należy podkreślić, że ustalenia w zakresie stanu faktycznego dokonane przez Komisję Orzekającą I instancji są niekompletne i wymagają określonych uzupełnień.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 uondfp karalnością za naruszenie dyscypliny finansów publicznych są trzy rodzaje zachowań: 1) zaciągnięcie zobowiązania bez upoważnienia, 2) zaciągnięcie zobowiązania z przekroczeniem upoważnienia, 3) zaciągnięcie zobowiązania z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych. Na rozprawie w dniu 12 marca 2019 r. Obwiniona stwierdziła, że w budżecie gminy na 2017 rok zostały zarezerwowane środki na wykonanie podłoża (nawierzchni z piasku) na terenie placu zabaw w (...). Należy zatem ustalić, czy w przedmiotowej sprawie rzeczywiście doszło do zaciągnięcia zobowiązania bez upoważnienia, czy też doszło do zaciągnięcia zobowiązania z przekroczeniem upoważnienia. Konstatacja ta jest o tyle istotna, że jeżeli w budżecie Gminy (...) na 2017 r. zostały zarezerwowane środki na wykonanie podłoża w określonej choć tańszej technologii (z piasku) a następnie technologia ta została zmieniona (głównie na wniosek sołectwa) na droższą (podłoże tartanowe) to wówczas mogło dojść do ewentualnego zaciągnięcia zobowiązania z przekroczeniem upoważnienia. Niemniej Komisja I instancji w zaskarżonym orzeczeniu nie precyzuje do jakiego konkretnie rodzaju zachowania naruszającego dyscyplinę finansów publicznych doszło w przedmiotowej sprawie. GKO dodatkowo sygnalizuje, że w odniesieniu do deliktu stypizowanego w art. 15 ust. 1 uondfp dla przypisania odpowiedzialności nie wystarczy ustalenie, że suma zaciągniętych zobowiązań jest wyższa od założonej w planie kosztów lub planie wydatków, lecz niezbędne jest wskazanie konkretnego zobowiązania (zobowiązań), do zaciągnięcia których doszło z naruszeniem art. 46 ust. 1 ufp.

Rekapitułując RKO przy ponownym orzekaniu, w pierwszej kolejności powinna dokonać ustalenia czy na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodnego Obwinionej można zarzucić, że wyraziła ona zgodę lub złożyła określone oświadczenie woli skutkujące zaciągnięciem zobowiązania sprzecznie z art. 46 ust. 1 ufp, pomimo braku zawarcia w 2017 r. w formie pisemnej umowy (a także w formie ustnej - jak twierdzi sama Obwiniona) na wykonanie podłoża placu zabaw w (...) w technologii z tartanu.

Następnie Komisja Orzekająca I instancji powinna określić dokładny czas ewentualnego popełnienia zarzucanego Obwinionej naruszenia dyscypliny finansów publicznych o którym mowa w art. 15 ust. 1 uondfp. Niewątpliwie określenie czasu popełnienia czynu powinno nastąpić poprzez wskazanie dnia, w którym doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a jeżeli nie będzie to możliwe w przedmiotowej sprawie - okresu ustalonego z

możliwie największą dokładnością, w którym mogło dojść do naruszenia dyscypliny. W sposób szczególny Komisja powinna odnieść się do faktu złożenia oferty przez wykonawcę w dniu 9 listopada 2017 r. i związanych z tym skutków prawnych o których mowa w przepisach kodeksu cywilnego.

Ponadto Komisja Orzekająca I instancji powinna ustalić, czy i w jakiej wysokości w uchwale nr XXVIII/169/2016 z dnia 22 grudnia 2016 r. (po zmianach) zostały zarezerwowane środki na wykonanie podłoża (nawierzchni z piasku) na terenie placu zabaw w (...) w 2017 r., a jeśli tak to czy wykonanie podłoża placu zabaw z tartanu, którego koszt przewyższał pierwotnie zarezerwowane środki na wykonanie podłoża z piasku - świadczyć może o 1) zaciągnięciu zobowiązania bez upoważnienia, 2) zaciągnięciu zobowiązania z przekroczeniem upoważnienia, czy też 3) zaciągnięciu zobowiązania z naruszeniem przepisów dotyczących zaciągania zobowiązań przez jednostkę sektora finansów publicznych.

W związku z powyższym Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.